

Arrest

nr. 126 198 van 25 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissing werd op 20 januari 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2010 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 30 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 8 juli 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 september 2011 bij arrest nr. 66 727 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij en verwierp aldus het ingediende beroep.

Op 20 september 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de voormelde aanvraag van 8 juli 2011 ontvankelijk.

Op 9 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 8 juli 2011, ongegrond werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als algemeen principe van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“1. Ten eerste evalueert de ambtenaar-adviseur in zijn verslag (stuk 2) de verschillende klachten van verzoeker en komt op basis daarvan tot de volgende conclusie:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Verzoeker wenst hiertegen in te brengen dat een ziekte niet noodzakelijk een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM hoeft te vertonen opdat deze ziekte aanleiding zou kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een aanvraag tot verblijf op grond van dit artikel kan worden ingediend door een vreemdeling “die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behelst dus drie verschillende gevallen. Het is de arts-adviseur die de ziekte moet aftoetsen aan alle drie de gevallen.

De beslissing stelt dat op basis van het medisch dossier niet kan worden vastgesteld dat de ziekte van verzoeker een graad van ernst vertoont zoals vereist door artikel 3 EVRM in die zin dat de ziekte levensbedreigend is.

Deze motivering is kennelijk onredelijk en totaal irrelevant omdat artikel 9ter Vreemdelingenwet op geen enkele wijze kan worden gelijkgesteld met artikel 3 EVRM. Een dergelijke conclusie miskent de tekst van artikel 9ter Vreemdelingenwet, dat geenszins naar artikel 3 EVRM verwijst. Daarom moet artikel 9ter Vreemdelingenwet ruimer worden geïnterpreteerd dan artikel 3 EVRM.

Uw Raad oordeelde reeds meermaals in die zin. (zie o.a. RvV 27 november 2012, nr. 82.258; RvV 29 november 2012, nr. 92.397; RvV 29 november 2012, nr. 92.444; RvV 30 november 2012, nr. 92.661;

RvV 4 december 2012, nr. 92.863; RvV 7 februari 2013, nr. 96.671.) Intussen behoort deze zienswijze tot de vaste rechtspraak van uw Raad.

De Raad van State bevestigde dat een interpretatie van artikel 9ter als zou dit artikel te reduceren zijn tot de drempel van artikel 3 EVRM, te beperkend is. (zie o.a. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en 225.635; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

Concreet betekent dit dat verzoekers aandoening, zelfs indien deze niet “ernstig” genoeg zou zijn in de zin van artikel 3 EVRM, een reden kan vormen om hem een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Doordat de beslissing van verwerende partij gestoeld is op het medisch verslag van de arts-adviseur, dat onterecht bovenstaande strikte interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hanteert, is de beslissing kennelijk onredelijk en schendt zij manifest de motiveringsplicht.

2. Ten tweede voert verzoeker aan dat verwerende partij naliet een zorgvuldig en individueel onderzoek te voeren naar zijn medische toestand, de ontwikkeling hiervan in de toekomst en de invloed hierop van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

Nochtans is verwerende partij hiertoe verplicht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.A. Wat betreft de verschillende aandoeningen van verzoeker, maakt de bestreden beslissing op verschillende vlakken gewag van algemene, ondoordachte standpunten.

Zo weet verwerende partij dat “een PTSS en een depressie [...] tijdelijk sociaal invaliderend [kunnen] zijn maar [...] een gunstig verloop in de tijd [kennen]. De behandeling is enkel symptomatisch en zeker niet essentieel.” Ook gaat verwerende partij ervan uit dat het “risico op zelfdoding [...] inherent [is] aan elke depressie”. Voorts merkt verwerende partij op dat discogeen lijden en hoofdpijn veel voorkomende problematieken zijn en dat stotteren “nooit reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit” vormt.

Dergelijke uitspraken zijn beledigend voor elke patiënt die aan dergelijke aandoeningen lijdt, maar zijn bovenal niet onderbouwd en fout. Ze geven blijk van algemene veronderstellingen zonder dat deze aan verzoekers situatie werden getoetst. Zo gaat verwerende partij bijvoorbeeld niet na of het PTSS en de depressieve stoornissen van verzoeker wel enige kans maken op verbetering. Daarom kunnen dergelijke motieven geen plaats hebben in een afdoende gemotiveerde beslissing.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat elke aandoening van verzoeker apart door de arts-adviseur wordt geëvalueerd. Verzoeker is echter van mening dat een rigoureuus onderzoek een globale beoordeling van de medische situatie vereist. Zo stelt verwerende partij bijvoorbeeld dat stotteren nooit een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van betrokkene kan vormen. Ook hoofdpijn wordt gekwalificeerd als geen risico inhoudend voor het leven of fysieke integriteit van betrokkene. Los van elkaar kan misschien bezwaarlijk worden aangenomen dat dergelijke klachten een risico op het leven of fysieke integriteit inhouden. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat bepaalde klachten, wanneer ze allen samen en in ernstige vorm voorkomen in hoofde van betrokkene, geen risico kunnen inhouden voor het leven of fysieke integriteit.

In het bijzonder met betrekking tot zijn PTSS en depressie meent verzoeker dat verwerende partij wel erg kort door de bocht ging. De arts-adviseur is van mening dat deze psychische aandoeningen per definitie tijdelijk zijn en dat de behandeling ervan niet essentieel is. Dit gaat in tegen het gezond verstand, tegen wat algemeen geweten is over deze ziekten en tegen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het Hof oordeelde reeds dat PTSS een ernstige aandoening is die de bescherming van artikel 3 EVRM kan verdienen. (EHRM, *Paramsothy v. Nederland*, 2005) In het arrest *Karim t. Zweden* van 4 juli 2006 heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico er dient na gegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is. (EHRM, *Karim t. Zweden*, 2006). (Zie ook *MAES M.*, “Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”, *T.Vreemd.* 2013, afl. 1, 19-39.)

2.B. Wat betreft de beschikbaarheid van een behandeling in het land van herkomst, moet worden teruggerepen naar de opmerking dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op drie verschillende gevallen van toepassing is. Zoals uit de bewoordingen van het artikel af te leiden is, dient te worden nagegaan of verzoekers ziekte “een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Bijgevolg moet worden nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Artikel 9ter, § 1, vierde lid stelt inderdaad dat “[de] beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer

kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In casu laat verwerende partij na hier nog maar enig onderzoek naar te doen. De arts-adviseur stelt zonder meer dat “zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld.” In de bestreden beslissing en het medisch advies vermeldt verwerende partij wel dat de ziekte van betrokkene geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, maar doet ook niet meer dan het te vermelden. Het gaat om een conclusie zonder argumentatie.

Nochtans werd in het verzoekschrift tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend door de vorige raadsman van verzoeker, gewezen op het feit dat verzoeker riskeert geen toegang te zullen hebben tot de nodige gezondheidszorg in Rusland vanwege zijn Ingoesjetische afkomst. Bovendien wees zijn raadsman erop dat de oorzaak van verzoekers psychische problemen ligt in het trauma dat hij in zijn land van herkomst opliep. Een terugkeer naar dit land houdt dus mogelijks verregaande gevolgen in voor de medische toestand van verzoeker. Het is dan ook helemaal niet zo vanzelfsprekend als verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker geen onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan bij een eventuele terugkeer. Verwerende partij had op z'n minst de link tussen de aandoening van verzoeker en zijn land van herkomst moeten natrekken. Doordat verwerende partij nalaat op dit punt te motiveren, schendt zij de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht, zoals reeds door uw Raad geoordeeld:

“[...] il ressort clairement tant de la demande d'autorisation elle-même que des certificats médicaux y annexés qu'il existe une corrélation entre l'état de santé de la première requérante et son pays d'origine. Ainsi le médecin traitant a formellement déconseillé le retour de la requérante en Arménie en précisant : « lien de cause à effet entre son pays d'origine et son état médico-psychologique ». Cet élément était d'ailleurs encore souligné par la demande d'autorisation de séjour elle-même. Il ressort du dossier administratif que la partie défenderesse disposait de ces documents au moment de la prise de la décision. Force est dès lors de constater que la partie défenderesse ne pouvait, sous peine de méconnaître ses obligations rappelés supra, éluder l'analyse de cet élément et se borner en termes de motif à renvoyer à l'avis du médecin conseil qui estime que : « du point de vue médical, qu'il n'existe aucune contre-indication à un retour vers le pays d'origine ». Dès lors que la partie défenderesse n'a nullement abordé cet aspect de la demande dans la décision attaquée, elle n'a pas permis à la requérante de comprendre les motifs de la décision entreprise.” (RvV 31 januari 2012, nr. 74 439.)

Eveneens volgens de rechtspraak van uw Raad, moeten ook persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht worden genomen. Met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, is uw Raad van oordeel dat factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat alle omstandigheden, zoals de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en ook de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland hiertoe relevant is:

“Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn.” (RvV 14 februari 2013, nr. 97.196.)

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer komt summier en oppervlakkig over en ging niet vooraf door een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek. Het laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom verwerende partij van mening is dat zijn aandoening niet ernstig genoeg is en in het bijzonder waarom een adequate behandeling in het land van herkomst voor hem beschikbaar zou zijn. Op vlak van motivering schiet de bestreden beslissing dan ook kennelijk tekort.

3. Tot slot is verzoeker van mening dat hij geen effectief rechtsmiddel heeft om de bestreden beslissing aan te vechten.

Het Grondwettelijk Hof heeft op 16 januari 2014 in het arrest nr. 1/2014 immers geoordeeld dat een annulatieberoep bij uw Raad, in geval dat er een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM wordt aangevoerd, geen effectief rechtsmiddel uitmaakt. Het garandeert immers niet dat nieuwe elementen in overweging zullen genomen worden, onderzoekt enkel de wettigheid en werkt niet schorsend:

“B.4.2. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ».

Artikel 13 van hetzelfde Verdrag bepaalt :

« Eenieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ». (...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Aangezien verzoeker in casu een verdedigbare grief aanbrengt onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat ruimer is dan artikel 3 EVRM maar het artikel ook omvat, nl. een onmenselijke of vernederende behandeling wegens het gebrek aan beschikbare, adequate gezondheidszorg in zijn thuisland, voldoet een annulatieberoep bij uw Raad volgens het Grondwettelijk Hof niet aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals voorgeschreven door artikel 13 EVRM.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en van het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat expliciet deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing nu in de bestreden beslissing naar het advies wordt verwezen en dit advies ook wordt bijgevoegd, toont aan dat de juridische en de feitelijke overwegingen worden weergegeven. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* dient de aangevoerde schending te worden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012". Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1, vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, die losstaan en verder gaan dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (*Parl. St. Kamer*, DOC 51, 2478/001, 34). De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (RvS 19 juni 2013, nr. 223 961).

Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 7 januari 2014, dat tot de aanvankelijk bestreden beslissing heeft geleid, eerst de laatste voorwaarde onderzocht met name of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Wat betreft de vraag of de aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene wordt het advies geformuleerd als volgt:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst, zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D v United Kingdom).

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit een medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”.

Zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, heeft de ambtenaar-geneesheer wat de eerste voorwaarde betreft enkel onderzocht of er een graad van ernst is zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, m.a.w. of de ziekte levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Zulks is een te beperkende interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU